

det mig, at Landbrugsministeriet bør drage Omsorg for, at Befolkningen faar at vide, hvad der kræves for at faa denne Tilladelse. Naar Befolkningen kun har Loven at holde sig til, vil det være umuligt for de fleste Lægmande at forstaa, at de skal bevise, at Dyrene gør Skade, før de kan faa Tilladelsen.

Der er en anden Sag, jeg i denne Forbindelse gerne vil omtale, det er det Besvær, der er forbundet med overhovedet at faa et saadant Andragende besvaret, hvad enten det nu bliver et Afslag eller en Tilladelse. Det forekommer mig at være ganske urimeligt, at et saa enkelt Spørgsmaal skal passere en saadan Mængde Omsvøbsdepartementer, som her er Tale om. Ikke mindst fra denne Plads her tales der stadig om Sparsommelighed, og der er ingen Tvivl om, at vi alle er klare over, at der skal fortsættes med en meget udstrakt Sparsommelighed. Men jeg tror, vi skal til at se os om efter andre Omraader, hvor der kan spares, end dem, der har været Tale om hidtil; navnlig tror jeg, det er nødvendigt at gøre et Forsøg paa, om der ikke indenfor Administrationen kan spares en hel Del baade af Skriverier, Porto og Tid. Naar det tager 4 Uger at faa et saadant Andragende besvaret, naar et Andragende om et saa simpelt Spørgsmaal skal baade til Amt, Politimester og Sogneraad, forinden Landbrugsministeriet kan tage sin Stilling, er det ganske givet, at det ogsaa bliver kostbart. Jeg har i disse Dage hørt, hvorledes ærede Medlemmer, som er valgt i Sønderjylland, staar op her den ene efter den anden og beklager sig over, at den danske Administration er for langsom. Det er en Beklagelse, som ogsaa alle i det gamle Land uden videre kan underskrive; efterhaanden er dansk Administration jo blevet berømt for sin Langsomhed og Omstændelighed.

Jeg henstiller, som sagt, til Landbrugsministeriet, at man, hvis § 26 i Jagtloven ikke kan udføres, som den staar, nemlig at Landbrugsministeriet uden videre paa Sogneraadets Vegne giver den Tilladelse, Loven hjemler, sørger for at gøre Sogneraad og Befolkning opmærksom paa, hvad der kræves for at faa Tilladelsen, thi Folk i Almindelighed staar ganske uforstaaende overfor dette Forhold.

Naar vi i det hele taget kommer ind paa at tale om Sparsommelighed, er der mangfoldige Omraader, vi efterhaanden maa have Opmærksomheden henvendt paa, Omraader, som vi maaske ikke hidtil har skænket nogen Opmærksomhed. Jeg tænker her bl. a.

paa de Afgifter af forskellig Art, der paalægges Befolkningen. Det er jo ikke Smaabeløb, Befolkningen i Aarenes Løb maa af med i Afgifter til Staten, og netop i Tider som disse, hvor enhver har nok at gøre med at faa det til at gaa rundt, har det ikke saa ganske ringe en Betydning, at disse Afgifter presses saa langt ned som muligt. Jeg kan f. Eks. nævne en Institution som Elektricitetskommissionen. Paa Finanslovsforslaget er der til Elektricitetskommissionen opført en Udgift paa 124 683 Kr., der fordeler sig saaledes: Vederlag til Kommissionens Medlemmer 18 960 Kr., Lønninger og Honorarer 12 723 Kr., Medhjælp 28 000 Kr. og andre Udgifter 65 000 Kr. Men heri fragaar saa Godtgørelsen for det Tilsyn med Anlæg af forskellige Slags, som Kommissionen udfører. Denne beløber sig til 117 000 Kr., saaledes at den virkelige Udgift til Kommissionen kun bliver 7 683 Kr. Det er ikke saa ganske ringe et Beløb, 117 000 Kr., Befolkningen skal udrede, og det falder ret haardt forskellige Steder, det falder f. Eks. meget haardt paa de Elektricitetsværker, der skal betale for Kommissionens Tilsyn. I Henhold til Stærkstrømsloven skal Kommissionen føre Tilsyn med alle Højspændingsværker her i Landet, og det var til at begynde med ganske rimelige Beløb, der forlangtes for dette Arbejde — før Krigen drejede det sig om 200—300 Kr. —, men i Aarenes Løb er Afgiften steget ikke saa lidt; jeg har ikke bestemte Tal ved Haanden, men jeg kan godt sige, at Afgiften for Højspændingsværker er i Øjeblikket mellem 1 500 og 2 500 Kr., i enkelte Tilfælde maaske endog derover. Det er ikke ganske smaa Beløb for disse Elektricitetsværker; navnlig naar de ser dem i Forhold til, hvad der ydes for dem, falder det dem for Brystet. Især de senere Aar har Elektricitetsværkerne klaget over, at Udgifterne til dette Tilsyn — som bestaar i, at en ung Ingeniør fra Kommissionen maaske et Par Gange om Aaret kommer ud i sin Bil og kører en Tur rundt og ser paa Ledningerne —, ikke staar i Forhold til det Arbejde, der ydes. Naar jeg ser, hvad det er for Udgifter, Kommissionen har, er der vel ikke noget at sige til nogle af Posterne, f. Eks. Vederlaget til Kommissionens Medlemmer, knap 19 000 Kr., Lønninger og Honorarer 12 700 Kr., Medhjælp 28 000 Kr., men saa er der en Post: Andre Udgifter, der beløber sig til 65 000 Kr. Jeg henstiller til Ministeren for offentlige Arbejder at tage